

H.R.O.V.

1977 - 2002

Jacques De Brabandere

als erevoorzitter op post

Bij aanvang van het jubileumjaar 2002 maakte Jacques De Brabandere bekend dat hij het moment gekomen achtte om de voorzittershamer door te geven aan een jongere. De letterlijk en figuurlijk "grote" paardenman uit het West-Vlaamse Bavikhove leidde 23 jaar stevig de Oost-Vlaamse ruitersport in goede banen. Elf maal organiseerde hij met zijn gezin en enkele vrienden op ongeëvenaarde wijze het Belgisch kampioenschap springen. Als eerbetoon aan hem publiceren we hier een stuk uit een artikel dat Chris Reyniers in "Hippo Revue" van december 1995 opstelde n.a.v. 15 jaar voorzitterschap.

Als ik gezellig zittend aan de keukentafel met een glas wijn in de hand vraag aan HROV-voorzitter Jacques De Brabandere om zichzelf voor te stellen, zegt hij heel fier dat hij een boerenzoon is in hart en nieren. Iedereen die Jacques goed kent, zal dit getuigen, maar dan wel in de positieve zin van het woord. Het is trouwens dankzij die origine dat zijn hart zo verknocht is aan het paard in het algemeen.

Jacques werd geboren in 1928 als jongste van zeven kinderen. 11 jaar later reed hij met zijn vosse merrie Mina op de hofstede "Hoog Hemelrijk" te Bavikhove. Samen met zijn twee broers en vier zussen groeide Jacques op tussen de 13 Brabantse trekpaarden die nodig waren voor het zware werk op het hof. Zijn vader stichtte daar immers in 1938 een lauwwaterroterij om vlas te verwerken en verder was er nog activiteit op de 50 hectaren landbouwgrond. Toen Jacques in 1939 door Kanunnik De Mey, één van de pioniers van de Belgische paardensport, benaderd werd om deel te nemen aan de toernooien van de BJB (Belgische Jonge Boeren), was het hek van de dam. De band die er in die periode was met de toenmalige onderpastoor van Boezinge laat nu nog duidelijke sporen na in de gedachtengang van Jacques. Ook de herinnering aan voormalig minister Albert De Clerck, die in 1940 te paard kwam verkeren met een zus van Jacques. Het is alsof het gisteren pas gebeurde en hij ziet hem dan ook nog steeds als een ridder te paard.

Door WO II begon Jacques pas in 1946 echt lessen te volgen in het Gulden Spoor te Kortrijk. Vanaf dan waren de zomerzondagen bezet door wedstrijden over gans het Vlaamse land met sport en spel rond het paard.

In 1953 won Jacques met Caddy, die nog weinig vergelijk had met de vroegere Brabantse trekpaarden, de internationale Prix Wellington te Oostende. Een week later plaatste hij zich derde tijdens een internationaal concours in het Zoute.

Jacques De Brabandere werd na zijn overwinning met Caddy op CSIO Oostende gefeliciteerd door Ridder de Menten de Horne.

25

H.R.O.V.

1977 - 2002

Daarna ontdekte Jacques zijn andere liefde, zijn toekomstige vrouw Isabelle Rodenbach. Isabelle was eveneens actief op menig paardenturnooi en evenzeer door de paardenmicrobe aangetast. De rest kwam vanzelf en in 1957 huwde Jacques "zijn vrouwke" om vervolgens de paardenliefde

Isabelle Rodenbach was een vaardige amazone en behaalde met Dempsey menige overwinning in de jumpingsport.

over te zetten op de volgende generatie van de familie: zoons Chris, Bernard, Frank en dochter Sybille. Zij namen met veel plezier de fakkel over en reden zowel regionaal als nationaal één en ander bij elkaar. Op topdagen bracht de familie De Brabandere tussen de 25 en 30 omlopen met zich mee, wat de inrichters wel zagen zitten.

We gaan terug in de tijd naar 1957: toen nam Jacques het hof van zijn vader over om in 1959 te starten met het telen van groenten bestemd voor conserven. In 1969 werd het verhandelen van vlas volledig stilgelegd en in 1970 de eerste

steen gelegd van de fabriek voor groenteverwerking. De zaak werd in 1993 verkocht en daarmee was de altijd bezige bij officieel op pensioen.

Als ik hem vraag of hij wel goed weet wat doen, klapt hij met zijn reusachtige hand op tafel en zweert dat hij nog nooit zoveel tijd tekort had. Jacques is een gevestigde waarde in de nationale paardensport. Hij houdt zich bezig met de Klassieke Cyclus voor jonge paarden en andere jumpings. Hij is lid van het KBRSF-Bureau te Brussel sinds 1981 en is tevens vertegenwoordiger van de Vlaamse regionales. Daar ging echter heel wat aan vooraf.

Toen uit de BJB de landelijke rijverenigingen (LRV) ontstonden, werd Jacques gewestelijk monitor, echter niet voor lang, want het bestuur van de HROV lag reeds te lonken.

Volgens Jacques zijn de regionales van kapitaal belang én de basis voor nationale en internationale ruiters. Laten we niet vergeten dat bv Jean-Claude Van Geenberghe en Johan Lenssens hun roots hebben in HROV en Ludo Philippaerts in LRV.

Als ik over de Belgische top begin, komen de nationale kampioenen met naam en toenaam één voor één ter sprake. Sinds Philippe Vandelannoitte in 1983 de eerste editie van het B.K. te Bavikhove won, is er veel veranderd op de 9 hectare "goede labeurgrond" die daar sinds 1981 ter beschikking ligt van de Belgische paardensport. Er zijn ook weinig locaties met twee prachtige pistes waar regionaal, nationaal en internationaal samen gebracht worden en waar iedereen "altijd welkom" is. Het blijft dan ook in eerste instantie een familiejumping, waar iedereen aan zijn trekken komt. Ook met de winterjumpings van de Flandria Ranch te Torhout draait Jacques reeds een vijftiental jaren mee en met succes. □

Merkt u in dit jeugdig koppelje Jacques en Isabelle De Brabandere, die een recordaantal keren in hun tuin te Bavikhove het Belgisch jumpingkampioenschap organiseerden?

25

H.R.O.V.

1977 - 2002

Philippe De Meersman

al 25 jaar paraat

De secretaris-generaal van de V.L.P. is zonder onderbreking bestuurslid geweest van H.R.O.V. Als penningmeester of als secretaris, Philippe was een kwart eeuw op post en het adres van zijn thuis-haven, Manege De Hoefslag, Klossestraat 64 te 9052 Zwijnaarde, prijkt al sinds mensenheugenis op alle omzendbrieven van H.R.O.V.

Chris Vanderhauwaert, destijds paardensportverslaggever van Het Volk, schreef over hem in Hippo Revue:

Philippe erfde de paardenmicrobe van zijn vader. De familie De Meersman bezat een buitenverblijf in Zwijnaarde, omringd door enkele stukken weiland. Vader De Meersman had de gewoonte af en toe een jumping te organiseren. Moeder en de vier kinderen waren er uiteraard ook bij betrokken. Vader leerde zijn kinderen zelf paardrijden. Philippe bracht het tot Belgisch military kampioen.

Whisky en Tomkin waren zijn succespaarden. Met de volbloed Tomkin nam hij later nog deel aan een steeple voor gentlemen in Waregem. Hij behaalde er de tweede prijs.

Vader De Meersman ontviel zijn familie

te vroeg. De oudste zoon Philippe besloot van zijn hobby zijn beroep te maken en hij bouwde aan de Klossestraat een rijsschool uit. De eerder bescheiden manege evolueerde vlug tot een degelijk complex met een overdekte rijbaan, aangepast aan de FEI-normen. Enkele jaren later kwam er ook een overdekte paddock bij. Met twee indoorpistes en een ruim buitenterrein had rijvereniging De Hoefslag de beste installatie van de hele Gentse omgeving. H.R.O.V. was er vaak te gast en in de winter zorgde de Koninklijke Gentse Rijvereniging voor heel wat activiteiten. Het lag dan ook voor de hand dat De Meersman in zijn installaties de internationale jumping van Gent zou organiseren. Jaarlijks kreeg men er veel ruiters uit diverse Europese landen aan de start.

Ook aan die traditie kwam echter een einde. Naast zijn bestuursfuncties bij KBRSF, VLP en HROV, die hij als een modern manager vervult, blijft Philippe De Meersman ook actief sport beoefenen met de paarden. De laatste jaren is hij zelfs beginnen mennen en hij beleeft duidelijk plezier aan het maken van tochtjes met de koets door de Oost-Vlaamse kreek naar Zeeland toe. Als hij meer snelheid wil halen, ruilt hij paard en koets voor zijn motor en zoekt iedereen voorbij, zelfs in Engeland op weg naar Badminton. □

Een jeugdige Philippe De Meersman, Belgisch Kampioen in de military met Whisky.

H.R.O.V.

1977 - 2002

Jeanine Lefèvre

paddockoverste

"Jeanine Lefèvre, Paddock" staat op het glimmende, gouden plaatje aan haar blouse. Haar werk is evenwel niet eenvoudig samen te vatten onder de naam paddock, Jeanine betekent voor de ruiters veel meer. Aan Jeanine kunnen ze alles vragen. "Jeanientje, hoeveel nog?" is wel de meest gehoorde kreet. Zonder de betreffende persoon aan te kijken - Jeanine herkent ze onmiddellijk aan hun stem - roept ze hoelang de ruiter nog moet wachten voor hij/zij de ring in kan. Eén voor één loodst ze de deelnemers vervolgens de piste in.

In 1982 begon Jeanine als vrijwilligster het reilen en zeilen van de paddock te regelen. Praktisch alle weekends vertroeft ze in een hok of zit ze op een harde plasticen stoel midden in het gras. Tussen de babbels met de ruiters door houdt ze de jury op de hoogte van de deelnemers die het veld inrijden. Af en toe komt een boze paardeneigenaar op Jeanine afgestapt. Scheldend en tierend omdat zijn paard niet op de startlijst voorkomt. Jeanine kijkt dan rustig op door haar bril en vertelt meneer ijskoud dat hij met zijn tirade op het secretariaat moet zijn.

"Ik ben wel een beetje zat," bekent de paddock-dame uit Eeklo. "Anders kon ik dit werk niet volhouden. De proeven duren meer dan anderhalf uur. Als ik naar de wc moet, wacht ik netjes tot de proef gedaan is. Maar dan moet ik wel een sprintje trekken hoor. Ik heb door dergelijke ongemakken evenwel nog nooit gedacht: morgen stop ik ermee. Daarvoor doe ik het te graag." Zo schreef Dorien Van Dijck anno 1999 in Hippo Revue. □

Steeds trouw op post aan de ingang van de piste: "Monseigneur" Jeanine Lefèvre